

Kezdetben volt a várakozás, a türelmetlen készülődés, a vágy, hogy test a testtel ünnepelhessen áldomást, sután és félelmekkel az elején, (hogyan sikerül s lesz-e következmény?) mit kőbe vésünk versus feledés...

Később az esendőség bősége: sok haddelhadd, vedd tudomásul, sírás, öröm, izgalom, és el ne felejtés és önfeledt perc, hát ... minden jó, ha jó a vége, mi tagadás...

A várakozás nem a pillanat bilincseire vonatkozik, nyilván. A nő ölének élvezetes lüktetése megszámlálhatatlan napokra, évek gyűjteményére, a holnapra szól, magányos készülődésben, két ember reményfára aggatott alkotására, időtlen növekedésre, gazdagodásra, szegényedésre, együtt a gyermekkel, gyermekekkel, (nélkülük céda a cél), a várakozás értelmével, a saját magunk által létrehozható legjobb dologra, sohasem gondolva az elfolyó időbe kapaszkodó sunyi kiszámolásra.